

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 615

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 22 iunie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
164.	— Lege privind acceptarea Convenției globale pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior, adoptată la Paris la 25 noiembrie 2019.....	2
	Convenție globală pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior	2–9
705.	— Decret pentru promulgarea Legii privind acceptarea Convenției globale pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior, adoptată la Paris la 25 noiembrie 2019.....	9
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 219 din 30 martie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	10–14
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
53.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea Legii nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale.....	14–15
642.	— Hotărâre privind înscrierea unui bun imobil în inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului, darea acestuia în administrarea Autorității Naționale Fitosanitare din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și declararea lui ca bun de interes public național	15–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind acceptarea Convenției globale pentru recunoașterea
calificărilor din învățământul superior, adoptată la Paris
la 25 noiembrie 2019**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se acceptă Convenția globală pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior, adoptată la Paris la 25 noiembrie 2019.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

LUDOVIC ORBAN

PREȘEDINTELE SENATULUI

ANCA DANA DRAGU

București, 18 iunie 2021.

Nr. 164.

CONVENȚIE GLOBALĂ**pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior*)**

Paris, 25 noiembrie 2019

Preambul

Conferința generală a Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, convocată la Paris în perioada 12—27 noiembrie 2019, pentru cea de-a 40-a sesiune,

inspirată de o voință comună de consolidare a legăturilor educaționale, geografice, umanitare, culturale, științifice și socioeconomice între statele părți și pentru a consolida dialogul dintre regiuni și împărtășirea instrumentelor și practicilor de recunoaștere,

reamintind Convenția Organizației Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură (UNESCO), care prevede că „scopul Organizației este de a contribui la menținerea păcii și securității consolidând, prin educație, știință și cultură, colaborarea dintre națiuni”,

luând în considerare prevederile Cartei Națiunilor Unite din 1945, ale Declarației Universale a Drepturilor Omului din 1948, ale Convenției Națiunilor Unite privind statutul refugiaților din 1951 și ale protocolului din 1967, ale Convenției privind statutul apatrizilor din 1954, ale Convenției UNESCO împotriva discriminării în educație din 1960 și în special articolul 4a, Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale din 1966 și Convenția UNESCO privind învățământul tehnic și vocațional din 1989,

luând în considerare, de asemenea, Recomandarea UNESCO privind recunoașterea studiilor și calificărilor din învățământul superior din 1993; Recomandarea UNESCO cu privire la statutul cadrelor didactice din învățământul superior din 1997; Declarația Națiunilor Unite privind drepturile popoarelor indigene din 2007; și Recomandarea UNESCO privind știința și cercetătorii științifici din 2017,

bazându-se pe convențiile regionale UNESCO privind recunoașterea calificărilor din învățământul superior, reafirmând responsabilitatea statelor părți de a promova o educație de calitate, inclusivă și echitabilă, la toate nivelurile și oportunități de învățare pe tot parcursul vieții pentru toți,

conștientă de creșterea cooperării internaționale în învățământul superior, a mobilității studenților, lucrătorilor, profesioniștilor, cercetătorilor și a cadrelor universitare, a schimbărilor în cercetarea științifică și a diferitelor moduri, metode, dezvoltări și inovații în predare și învățare,

considerând învățământul superior, furnizat atât de instituțiile publice, cât și de cele private, ca un bun public și o responsabilitate publică și fiind conștientă de necesitatea de a păstra și proteja principiile libertății academice și autonomiei instituțiilor de învățământ superior,

convinsă că recunoașterea internațională a calificărilor din învățământul superior va facilita învățarea interdependentă și dezvoltarea cunoștințelor prin mobilitatea cursanților, a învățării, a cadrelor universitare, cercetării științifice și a cercetătorilor, precum și a lucrătorilor și profesioniștilor și va consolida cooperarea internațională în învățământul superior,

respectând diversitatea culturală dintre statele părți, inclusiv, printre altele, diferențele dintre tradițiile și valorile educaționale ale învățământului superior,

*) Traducere.

dorind să răspundă nevoii unei convenții globale privind recunoașterea calificărilor din învățământul superior pentru a completa convențiile regionale UNESCO privind recunoașterea calificărilor din învățământul superior și să consolideze coeziunea dintre acestea,

convinsă, de asemenea, de necesitatea de a găsi soluții comune, practice și transparente pentru a îmbunătăți practicile de recunoaștere la nivel global,

convinsă, în plus, că o asemenea convenție va permite promovarea mobilității internaționale, precum și comunicarea și cooperarea în materie de proceduri corecte și transparente de recunoaștere și asigurarea calității și integrității academice în învățământul superior la nivel mondial,

adoptă la 25 noiembrie 2019 această convenție.

SECȚIUNEA I

Definirea termenilor

ARTICOLUL I

În sensul prezentei convenții se aplică următoarele definiții:

— *acces (la învățământul superior)*: dreptul acordat oricărei persoane care deține o calificare de a aplica și de a fi luat în considerare pentru admiterea la un nivel de învățământ superior;

— *admitere (la instituții și programe de învățământ superior)*: actul sau sistemul prin care solicitanților calificați li se permite să urmeze studii într-o instituție și/sau într-un anumit program de învățământ superior;

— *asigurarea calității*: un proces continuu de evaluare a calității unui sistem, a unei instituții sau a unui program de învățământ superior de către autoritatea sau autoritățile competente pentru a asigura părților interesate că standardele educaționale satisfăcătoare sunt menținute și îmbunătățite permanent;

— *autoritate competentă*: persoană fizică sau entitate care are autoritatea, capacitatea sau puterea legală de a îndeplini o funcție desemnată;

— *autoritate competentă în materie de recunoaștere*: o entitate care, în conformitate cu legile, reglementările, politicile sau practicile unui stat parte, evaluează calificările și/sau ia decizii în materie de recunoaștere a calificărilor;

— *cadru calificărilor*: un sistem de clasificare, publicare și organizare a calificărilor a cărui calitate este validată în funcție de un set de criterii;

— *calificare*:

(a) *calificare de învățământ superior*: orice grad, diplomă, certificat sau titlu emis(ă) de o autoritate competentă care atestă finalizarea cu succes a unui program de învățământ superior sau validarea învățării anterioare, dacă este cazul;

(b) *calificarea care dă acces la învățământul superior*: orice grad, diplomă, certificat sau titlu emis(ă) de o autoritate competentă și care atestă finalizarea cu succes a unui program de învățământ sau validarea învățării anterioare, după caz, și care oferă titularului calificării dreptul de a fi luat în considerare pentru admiterea în învățământul superior;

— *cerințe*:

(a) *cerințe generale*: condiții care trebuie îndeplinite pentru accesul în învățământul superior sau la un anumit nivel din cadrul acestuia sau pentru obținerea unei calificări de învățământ superior de un anumit nivel;

(b) *cerințe specifice*: condiții care trebuie să fie îndeplinite, pe lângă cerințele generale, pentru admiterea la un anumit program de învățământ superior sau pentru obținerea unei calificări specifice de învățământ superior într-un anumit domeniu de studiu;

— *convenții regionale de recunoaștere*: convențiile UNESCO privind recunoașterea calificărilor din învățământul superior din

fiecare dintre regiunile UNESCO, în special Convenția internațională cu privire la recunoașterea studiilor, diplomelor și titlurilor din învățământul superior din statele arabe și europene riverane Mării Mediterane;

— *diferențe substanțiale*: deosebiri semnificative între calificarea din străinătate și calificarea din statul parte atât de importante încât, cel mai probabil, l-ar împiedica pe solicitant să reușească în activitatea dorită, cum ar fi, în special, continuarea la studii, activități de cercetare sau oportunități de angajare;

— *diploma comună internațională*: un tip de diplomă care atestă educația transfrontalieră; o singură diplomă recunoscută și/sau autorizată și conferită în comun de cel puțin două instituții de învățământ superior aparținând mai multor țări la finalizarea unui program integrat, coordonat și oferit în comun;

— *educație transfrontalieră*: orice modalitate de învățare care implică circulația peste granițele statelor părți a persoanelor, cunoștințelor, programelor, furnizorilor și programelor de studii, incluzând, în special, programe de diplome comune internaționale, educație transnațională, educație extrateritorială și educație fără frontiere beneficiind de asigurarea calității;

— *evalua*: aprecierea calificărilor, studiilor parțiale sau a învățării anterioare ale unui aplicant de către o autoritate competentă în materie de recunoaștere cu rol în evaluarea calificărilor;

— *instituție de învățământ superior*: instituție care furnizează învățământ superior, recunoscută de către autoritatea competentă a unui stat parte ca aparținând sistemului său de învățământ superior;

— *învățare anterioară*: experiențe, cunoștințe, abilități, atitudini și competențe pe care o persoană le-a dobândit ca rezultat al învățării formale, nonformale sau informale, care sunt evaluate prin raportare la un anumit set de norme, obiective sau rezultate ale învățării;

— *învățare formală*: învățare derivată din activități desfășurate într-un cadru de învățare structurat, care conduce la o calificare formală și care este furnizată de o instituție de învățământ recunoscută de către autoritățile competente ale unui stat parte să furnizeze acest tip de învățare;

— *învățare informală*: învățare care se realizează în afara sistemului de educație formală și care rezultă din activități din viața de zi cu zi legate de muncă, familie, comunitate locală sau timp liber;

— *învățare nonformală*: învățare realizată într-un cadru de educație sau de formare care pune accent pe viața profesională și care nu aparține sistemului de educație formală;

— *învățare pe tot parcursul vieții*: un proces care se referă la toate activitățile de învățare formale, nonformale sau informale, care se desfășoară pe întreaga durată de viață a unei persoane și care are scopul de a îmbunătăți și dezvolta capacitățile umane, cunoștințele, abilitățile, atitudinile și competențele;

— *învățământ superior*: orice tip de programe sau seturi de cursuri de studii de nivel universitar recunoscute de autoritățile competente ale unui stat parte ca aparținând sistemului său de învățământ superior;

— *mobilitate*: deplasarea fizică sau virtuală a persoanelor în afara țării lor pentru a studia, cerceta, preda sau lucra;

— *moduri de învățare netradiționale*: mecanisme formale, nonformale și informale care permit furnizarea de programe educaționale și activități de învățare care nu se bazează exclusiv pe interacțiunea față în față între cadru didactic și cursant;

— *persoană strămutată*: persoană obligată să își părăsească localitatea sau mediul său și activitățile profesionale pentru a se muta într-o altă localitate sau într-un alt mediu;

— *program de învățământ superior*: un program de studii universitare recunoscut de către autoritatea competentă a unui stat parte sau a unei unități teritoriale a acestuia ca aparținând sistemului său de învățământ superior și a cărui finalizare cu succes îi oferă studentului o calificare de învățământ superior;

— *recunoaștere*: o confirmare oficială de către o autoritate competentă în materie de recunoaștere a validității și a nivelului academic ale unei calificări, ale studiilor parțiale sau a învățării anterioare efectuate în străinătate, pentru a acorda solicitantului, în special, dar fără a se limita la:

(a) dreptul de a solicita admiterea în învățământul superior; și/sau

(b) posibilitatea de a căuta oportunități de angajare;

— *recunoașterea parțială*: recunoașterea parțială a unei calificări complete și finalizate care nu poate fi în întregime recunoscută din cauza diferențelor substanțiale dovedite de către o autoritate competentă în materie de recunoaștere;

— *regiune*: orice zonă geografică care corespunde cu definiția regiunilor adoptată de UNESCO în vederea implementării, de către Organizație, a activităților regionale, și anume: Africa, Statele Arabe, Asia și Pacific, Europa și America Latină și Caraibe;

— *rezultate ale învățării*: cunoștințele și competențele dobândite de un cursant la finalizarea unui proces de învățare;

— *sistem de educație formală*: sistemul de educație al unui stat parte, inclusiv toate entitățile recunoscute oficial cu responsabilitate în domeniul educației, precum și instituțiile publice și private de învățământ la toate nivelurile, recunoscute de autoritățile competente ale unui stat parte și autorizate astfel să furnizeze educație și alte servicii legate de educație;

— *solicitant*:

(a) o persoană care prezintă autorității competente în materie de recunoaștere o calificare, studii parțiale sau dovezi de învățare anterioară în scopul evaluării și/sau recunoașterii; sau

(b) o entitate care acționează în numele unei persoane cu acordul său;

— *solicitant calificat*: o persoană fizică care a îndeplinit criteriile relevante și care este considerată eligibilă să aplice pentru admiterea în învățământul superior;

— *studii parțiale*: orice parte a unui program de învățământ superior care a fost evaluat și care, deși nu este un program complet în sine, corespunde dobândirii semnificative de cunoștințe, abilități, atitudini și competențe;

— *unități teritoriale*: entități oficiale ale unui stat parte la prezenta convenție la nivelul jurisdicțiilor subnaționale, precum provincii, state, județe sau cantoane, în conformitate cu articolul XX (b) din prezenta convenție, sisteme constituționale federale sau neunitare.

SECȚIUNEA II

Obiectivele convenției

ARTICOLUL II

Bazându-se pe convențiile regionale de recunoaștere și consolidând coordonarea acestora, realizările și revizuirile lor, prezenta convenție vizează următoarele obiective:

1. promovarea și consolidarea cooperării internaționale în învățământul superior;

2. sprijinirea inițiativelor, politicilor și inovațiilor interregionale în scopul realizării cooperării internaționale în învățământul superior;

3. facilitarea mobilității globale și încurajarea meritului în învățământul superior în interesul reciproc al titularilor calificărilor, instituțiilor de învățământ superior, angajatorilor și oricărei alte părți interesate a statelor părți la prezenta convenție, cu respectarea și înțelegerea diversității sistemelor de învățământ superior ale statelor părți;

4. furnizarea unui cadru global, inclusiv pentru recunoașterea echitabilă, transparentă, coerentă, într-un timp rezonabil și acceptabil a calificărilor din învățământul superior;

5. respectarea, susținerea și protejarea autonomiei și diversității instituțiilor și sistemelor de învățământ superior;

6. consolidarea încrederii în calitatea și corectitudinea calificărilor, în special prin promovarea integrității și a practicilor etice;

7. promovarea unei culturi de asigurare a calității în instituțiile și sistemele de învățământ superior și dezvoltarea capacităților necesare pentru asigurarea fiabilității, coerenței și complementarității în asigurarea calității, precum și în ceea ce privește cadrele de calificare și recunoașterea calificărilor pentru a favoriza mobilitatea internațională;

8. promovarea dezvoltării, colectării și a schimbului de informații accesibile, actualizate, credibile, transparente și relevante și diseminarea bunelor practici între părțile interesate, statele părți și regiuni;

9. promovarea, prin recunoașterea calificărilor, a accesului inclusiv și echitabil la un învățământ superior de calitate și susținerea oportunităților de învățare pe tot parcursul vieții pentru toți, inclusiv pentru refugiați și persoane strămutate;

10. încurajarea utilizării optime la nivel global a resurselor umane și educaționale în vederea promovării educației pentru dezvoltare durabilă și pentru a contribui la dezvoltarea structurală, economică, tehnologică, culturală, democratică și socială a tuturor societăților.

SECȚIUNEA III

Principii de bază pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior

ARTICOLUL III

Pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior, prezenta convenție stabilește următoarele principii:

1. orice persoană are dreptul la evaluarea calificărilor în scopul aplicării pentru admiterea la studii de învățământ superior sau căutarea de oportunități de angajare;

2. recunoașterea calificărilor trebuie să fie transparentă, corectă, efectuată într-un timp rezonabil și nediscriminatorie în conformitate cu regulile și reglementările fiecărui stat parte și să fie accesibilă din punct de vedere financiar;

3. deciziile de recunoaștere se bazează pe încredere, criterii clare, precum și pe proceduri echitabile, transparente și

nedisriminatorii și subliniază importanța fundamentală a accesului echitabil la învățământul superior ca bun public care poate conduce la oportunități de angajare;

4. deciziile de recunoaștere se bazează pe informații adecvate, credibile, accesibile și actualizate privind sistemele, instituțiile și programele de învățământ superior și mecanisme de asigurare a calității care sunt furnizate de autoritățile competente ale statelor părți, centrele oficiale naționale de informare sau entități similare;

5. deciziile de recunoaștere sunt luate cu respectarea diversității sistemelor de învățământ superior din întreaga lume;

6. autoritățile competente în materie de recunoaștere care realizează evaluări în vederea recunoașterii calificărilor acționează cu bună-credință, motivează în mod clar deciziile și dispun de mecanisme de contestare a deciziilor de recunoaștere;

7. solicitanții care doresc recunoașterea calificărilor oferă cu bună-credință informații și documente adecvate și precise cu privire la calificările obținute și au dreptul să conteste deciziile luate în această privință;

8. statele părți se angajează să adopte măsuri pentru eradicarea tuturor formelor de practici frauduloase cu privire la calificările din învățământul superior prin încurajarea utilizării tehnologiilor contemporane și activităților de rețea între statele părți.

SECȚIUNEA IV

Obligațiile statelor părți la convenție

Prezenta convenție stabilește următoarele obligații pentru statele părți:

ARTICOLUL IV

Recunoașterea calificărilor care dau acces la învățământul superior

1. Fiecare stat parte recunoaște, în scopul accesului la sistemul său de învățământ superior, calificările și învățarea anterioară documentate sau certificate, dobândite în alte state părți care îndeplinesc cerințele generale de acces la învățământul superior în acele state părți, cu excepția cazului în care pot fi identificate diferențe substanțiale între cerințele generale pentru acces în statul parte în care s-a obținut calificarea și cele din statul parte în care este recunoscută calificarea. În caz contrar este suficient ca un stat parte să permită titularului unei calificări emise într-un alt stat parte să obțină o evaluare a acestei calificări.

2. Calificările dobândite prin moduri recunoscute de învățare netradiționale care fac subiectul unor mecanisme de asigurare a calității vor fi evaluate în conformitate cu normele și reglementările statului parte sau ale unității teritoriale a acestuia, în baza aceluiași criterii ca cele aplicate calificărilor similare dobândite prin modurile de învățare tradiționale.

3. În cazul în care o calificare oferă acces în statul parte în care s-a obținut calificarea numai la anumite tipuri de instituții sau programe de studii superioare, fiecare stat parte acordă titularilor acestor calificări acces la instituții sau programe similare aparținând sistemului său de învățământ superior, dacă sunt disponibile, cu excepția cazului în care nu pot fi identificate diferențe substanțiale.

ARTICOLUL V

Recunoașterea calificărilor din învățământul superior

1. Fiecare stat parte recunoaște calificările de învățământ superior obținute într-un alt stat parte, cu excepția cazului în care nu pot fi identificate diferențe substanțiale între calificarea pentru care se solicită recunoașterea și calificarea corespunzătoare în statul parte în care recunoașterea este solicitată. În caz contrar este suficient ca un stat parte să permită titularului unei calificări de învățământ superior eliberate într-un alt stat parte să obțină o evaluare a calificării respective, la cererea sa.

2. Calificările de învățământ superior dobândite prin moduri recunoscute de învățare netradiționale care fac subiectul unui mecanism comparabil de asigurare a calității și care sunt considerate ca aparținând sistemului de învățământ superior al unui stat parte vor fi evaluate conform regulilor și reglementărilor statului parte în care se solicită recunoașterea sau ale unității teritoriale a acestuia, folosind aceleași criterii ca cele aplicate unei calificări similare dobândite prin moduri de învățare tradiționale.

3. Calificările de învățământ superior dobândite în cadrul educației transfrontaliere, programelor de diplome comune internaționale sau prin orice alt program comun realizat în mai multe țări, dintre care cel puțin una este un stat parte la prezenta convenție, vor fi evaluate conform regulilor și reglementărilor statului parte sau ale unității teritoriale a acestuia, conform aceluiași criterii ca cele aplicate calificărilor dobândite în urma programelor derulate într-o singură țară.

4. Recunoașterea într-un stat parte a unei calificări de învățământ superior eliberate într-un alt stat parte produce cel puțin unul dintre următoarele rezultate:

(a) oferă titularului dreptul de a solicita admiterea la studii de învățământ superior complementare, în aceleași condiții ca cele aplicabile titularilor de calificări de învățământ superior din statul parte în care se solicită recunoașterea; și/sau

(b) oferă titularului dreptul de a utiliza titlul asociat unei calificări de învățământ superior în conformitate cu legile sau reglementările statului parte sau ale unității teritoriale a acestuia în care se solicită recunoașterea.

În plus, evaluarea și recunoașterea pot permite solicitanților calificați să caute oportunități de angajare în funcție de legile și reglementările statului parte sau ale unității teritoriale a acestuia în care se solicită recunoașterea.

5. În cazul în care o autoritate competentă în materie de recunoaștere este în măsură să demonstreze diferențe substanțiale între calificarea pentru care se solicită recunoașterea și calificarea corespunzătoare în statul parte în care se solicită recunoașterea, trebuie să stabilească dacă poate fi acordată recunoașterea parțială.

6. Fiecare stat parte poate subordona recunoașterea calificărilor de învățământ superior eliberate conform dispozițiilor privind educația transfrontalieră sau de o instituție străină de învățământ care operează în jurisdicția sa cerințelor specifice din legislația sau reglementările din statul parte sau ale unității teritoriale ale acestuia sau acordurilor specifice încheiate cu statul parte de origine al unei astfel de instituții.

ARTICOLUL VI

Recunoașterea studiilor parțiale și a învățării anterioare

1. Fiecare stat parte poate recunoaște, în scopul finalizării unui program de învățământ superior sau continuării studiilor de învățământ superior, după caz, și ținând cont de legislația statelor părți privind accesul, studiile parțiale dovedite prin

documente sau certificate sau învățarea anterioară dovedită prin documente sau atestată, dobândită într-un alt stat parte, cu excepția cazului în care pot fi identificate diferențe substanțiale între studiile parțiale sau învățarea anterioară și partea din programul de învățământ superior căruia i-ar corespunde în statul parte în care se solicită recunoașterea. În caz contrar este suficient ca un stat parte să permită unei persoane care a efectuat studii parțiale dovedite prin documente sau certificate sau învățare anterioară documentată sau certificată într-un alt stat parte să obțină o evaluare a acestor studii parțiale sau a învățării anterioare, la cererea persoanei în cauză.

2. Finalizarea parțială, documentată sau certificată, a programelor de învățământ superior furnizate prin moduri recunoscute de învățare netradiționale care fac obiectul unor mecanisme comparabile de asigurare a calității și care sunt considerate o parte a sistemului de învățământ superior dintr-un stat parte este evaluată în conformitate cu regulile și reglementările statului parte sau din unitatea teritorială a acestuia, folosind aceleași criterii ca și cele aplicate studiilor parțiale furnizate prin moduri de învățare tradiționale.

3. Finalizarea parțială, dovedită prin documente sau certificate, a programelor de învățământ superior furnizate prin educație transfrontalieră, a diplomelor comune internaționale sau a oricărui alt program comun desfășurat în mai multe țări, dintre care cel puțin una este un stat parte la prezenta convenție, va fi evaluată în conformitate cu legislația acestuia sau a unității teritoriale a acestuia, utilizând aceleași criterii ca și cele aplicate studiilor parțiale efectuate într-o singură țară.

ARTICOLUL VII

Recunoașterea studiilor parțiale și a calificărilor deținute de refugiați și persoane strămutate

Fiecare stat parte adoptă măsurile necesare și posibile, în cadrul sistemului său de învățământ și în conformitate cu dispozițiile sale constituționale, legislative și de reglementare, pentru a elabora proceduri rezonabile care să permită să se evalueze echitabil și eficient dacă refugiații și persoanele strămutate îndeplinesc cerințele relevante pentru accesul la învățământul superior, continuarea programelor complementare de învățământ superior sau pentru căutarea de oportunități de angajare, inclusiv în cazurile în care studiile parțiale, învățarea anterioară sau calificările dobândite într-o altă țară nu pot fi justificate prin documente.

ARTICOLUL VIII

Informații pentru evaluare și recunoaștere

1. Fiecare stat parte trebuie să creeze sisteme transparente care să permită descrierea completă a calificărilor și rezultatelor învățării obținute pe teritoriul său.

2. Fiecare stat parte, în măsura în care este posibil în funcție de situația și structura sa constituțională, legislativă și de reglementare, trebuie să creeze un sistem obiectiv și credibil pentru aprobarea, recunoașterea și asigurarea calității instituțiilor sale de învățământ superior în scopul consolidării încrederii în sistemul său de învățământ superior.

3. Fiecare stat parte trebuie să înființeze și să mențină un centru național de informare sau entități similare pentru a oferi acces la informații relevante, precise și actualizate privind sistemul său de învățământ superior.

4. Fiecare stat parte trebuie să încurajeze utilizarea tehnologiilor pentru a asigura un acces facil la informații.

5. Fiecare stat parte trebuie:

(a) să ofere acces la informații legitime și precise despre sistemele sale de învățământ superior, calificările sale, asigurarea calității și cadrele de calificare, dacă este cazul;

(b) să faciliteze diseminarea și accesul la informații precise referitoare la sistemele de învățământ superior, calificările din învățământul superior și calificările care dau acces la învățământ superior din alte state părți;

(c) să ofere consultanță și informații, după caz, cu privire la recunoaștere, inclusiv în ceea ce privește criteriile și procedurile de evaluare a calificărilor și dezvoltarea materialelor de bune practici în recunoaștere în conformitate cu legile, reglementările și politicile statelor părți; și

(d) să asigure furnizarea, într-un termen rezonabil, a informațiilor adecvate cu privire la orice instituție aparținând sistemului său de învățământ superior și la orice program derulat de către astfel de instituții, în scopul de a permite autorităților competente ale altor state părți să stabilească dacă, din punctul de vedere al calității calificărilor emise de aceste instituții, se justifică recunoașterea în statul parte în care aceasta se solicită.

ARTICOLUL IX

Evaluarea aplicațiilor

1. În primul rând, responsabilitatea furnizării de informații adecvate revine solicitantului care trebuie să ofere aceste informații cu bună-credință.

2. Fiecare stat parte se asigură că instituțiile aparținând sistemului său de învățământ furnizează în măsura posibilului, la cerere, într-un termen rezonabil și gratuit, informații relevante titularului unei calificări sau unei instituții sau autorităților competente în materie de recunoaștere ale statului parte în care se solicită recunoașterea.

3. Fiecare stat parte se asigură că organismul care realizează o evaluare în vederea recunoașterii justifică motivele pentru care o cerere nu îndeplinește cerințele sau care sunt diferențele substanțiale identificate.

ARTICOLUL X

Informații privind autoritățile competente în materie de recunoaștere

1. Fiecare stat parte va desemna oficial depozitarul prezentei convenții autoritățile competente care iau decizii în materie de recunoaștere în cadrul jurisdicției sale.

2. În cazul în care există autorități competente la nivel central în materie de recunoaștere într-un stat parte, acestea se supun imediat dispozițiilor prezentei convenții și iau măsurile necesare pentru a-i asigura aplicarea în jurisdicția statului parte menționat.

3. În cazul în care competența de a lua decizii cu privire la recunoaștere este la nivelul unităților teritoriale, statul parte va furniza depozitarului un raport succint privind situația sa sau structura constituțională la momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare și al oricărei modificări ulterioare a structurii. În asemenea cazuri, autoritățile competente ale unităților teritoriale astfel desemnate vor lua, pe cât posibil, ținând cont de situația și structura constituțională a statului, măsurile pentru a asigura aplicarea prevederilor prezentei convenții în cadrul jurisdicției statului parte respectiv.

4. În cazul în care competența de a lua decizii cu privire la recunoaștere revine, în mod distinct, instituțiilor de învățământ superior sau altor entități, fiecare stat parte sau unitate teritorială a acestuia, potrivit situației sau structurii sale constituționale,

trebuie să transmită textul prezentei convenții acestor instituții de învățământ superior sau entități și să ia toate măsurile necesare pentru a încuraja favorabil luarea sa în considerare și aplicarea dispozițiilor acesteia.

5. Dispozițiile alineatelor 2, 3 și 4 din prezentul articol se aplică, *mutatis mutandis*, obligațiilor ce revin statelor părți în temeiul prezentei convenții.

ARTICOLUL XI

Cerințe suplimentare pentru admiterea la programe de învățământ superior

1. În cazul în care admiterea la anumite programe de învățământ superior este condiționată de îndeplinirea unor cerințe specifice, pe lângă cerințele generale de acces, autoritățile competente ale statului parte în cauză pot impune aceleași cerințe specifice titularilor calificărilor obținute în alte state părți sau pot evalua dacă solicitanții titulari ai calificărilor obținute în alte state părți îndeplinesc cerințele echivalente.

2. În cazul în care calificările nu dau acces la învățământ superior în statul parte în care au fost obținute decât dacă sunt însoțite de o atestare a promovării unor examene suplimentare, ca și condiție prealabilă de acces, celelalte state părți pot condiționa accesul de aceleași cerințe sau pot oferi o alternativă care să permită îndeplinirea acestor cerințe suplimentare în cadrul propriului sistem de învățământ.

3. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului IV, admiterea la o anumită instituție de învățământ superior sau la un anumit program din cadrul unei astfel de instituții poate fi restricționată sau selectivă, conform unor reglementări corecte și transparente.

4. În ceea ce privește alineatul 3 din prezentul articol, procedurile de admitere trebuie să fie concepute astfel încât să asigure că evaluarea calificărilor obținute în străinătate se realizează conform principiilor transparenței, corectitudinii și nediscriminării, menționate la articolul III.

5. Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului IV, admiterea la o anumită instituție de învățământ superior poate fi condiționată de cunoașterea suficientă de către titularul calificării a limbii sau a limbilor de studiu ale instituției în cauză sau a altor limbi specifice.

6. În vederea admiterii la programe de învățământ superior, fiecare stat parte poate condiționa recunoașterea calificărilor emise de o instituție de învățământ străină care își desfășoară activitatea în jurisdicția sa de îndeplinirea cerințelor specifice din legislația și reglementările sale sau ale unității teritoriale a acestuia sau de acorduri specifice încheiate cu statul parte de origine al acestei instituții.

SECȚIUNEA V

Structuri de implementare și cooperare

ARTICOLUL XII

Structuri de implementare

Statele părți convin să implementeze prezenta convenție prin sau în cooperare cu:

1. structurile naționale de implementare;
2. rețelele de structuri naționale de implementare;
3. organizațiile naționale, regionale și globale de acreditare, asigurare a calității, pentru cadrele calificărilor și de recunoaștere a calificărilor;
4. Conferința interguvernamentală a statelor părți;
5. comitetele convențiilor regionale privind recunoașterea.

ARTICOLUL XIII

Structuri naționale de implementare

1. Pentru a facilita recunoașterea calificărilor de învățământ superior, statele părți se angajează să pună în aplicare prezenta convenție prin intermediul organismelor competente, inclusiv al centrelor naționale de informare sau al entităților similare.

2. Fiecare stat parte va notifica Secretariatului Conferinței interguvernamentale a statelor părți structurile sale naționale de implementare și va informa cu privire la orice modificare în această privință.

3. Structurile naționale de implementare trebuie să formeze și să participe activ în cadrul acestora.

ARTICOLUL XIV

Rețelele structurilor naționale de implementare

1. Sub auspiciile Conferinței interguvernamentale a statelor părți, rețelele sunt compuse din structurile naționale de implementare ale statelor părți și trebuie să susțină și să sprijine implementarea practică a prezentei convenții.

2. Rețelele trebuie să furnizeze, la cerere, statelor părți schimbul de informații, consolidarea capacităților și asistență tehnică.

3. Rețelele depun eforturi să consolideze cooperarea interregională în cadrul prezentei convenții și să mențină legăturile cu Conferința interguvernamentală a statelor părți.

4. Statele părți pot participa la rețelele regionale existente stabilite prin intermediul convențiilor regionale de recunoaștere sau pot constitui rețele noi. Participarea la rețelele regionale existente va fi supusă acordului comitetelor convențiilor regionale de recunoaștere relevante.

ARTICOLUL XV

Conferința interguvernamentală a statelor părți

1. Se constituie o conferință interguvernamentală a statelor părți, denumită în continuare *Conferința*.

2. Conferința este compusă din reprezentanți ai tuturor statelor părți la prezenta convenție.

3. Statele care nu sunt state părți la prezenta convenție și președinții comitetelor convențiilor regionale de recunoaștere sunt invitate să participe la reuniunile Conferinței în calitate de observatori.

4. Organizațiile internaționale și regionale relevante, precum și reprezentanții organizațiilor guvernamentale și nonguvernamentale active în domeniul recunoașterii calificărilor din învățământul superior pot fi, de asemenea, invitați să participe la reuniunile Conferinței în calitate de observatori.

5. Conferința se reunește în sesiuni ordinare cel puțin o dată la 2 ani. Se poate întâlni în sesiune extraordinară, dacă se decide acest lucru sau la cererea a cel puțin o treime din statele părți. Conferința va avea între sesiuni un program de lucru interimar. Conferința prezintă un raport la fiecare din sesiunile ordinare ale Conferinței generale a UNESCO.

6. Conferința se reunește pentru prima dată în termen de 2 ani de la intrarea în vigoare a prezentei convenții și, la acel moment, își va adopta regulamentul intern.

7. Conferința se angajează să promoveze aplicarea prezentei convenții și să supravegheze implementarea acesteia prin adoptarea de recomandări, declarații, modele de bune practici sau orice text subsidiar relevant la nivel global sau interregional.

8. Conferința poate adopta instrucțiuni operaționale pentru statele părți la prezenta convenție, în consultare cu comitetele convențiilor regionale de recunoaștere.

9. Conferința sprijină punerea în aplicare a rezultatelor activităților de monitorizare și raportare către organismele de conducere ale UNESCO cu privire la implementarea prezentei convenții.

10. Conferința cooperează cu comitetele convențiilor regionale de recunoaștere sub auspiciile UNESCO.

11. Conferința trebuie să asigure schimbul de informații necesare cu comitetele convențiilor regionale de recunoaștere.

12. Conferința examinează în vederea adoptării proiectele de amendamente la prezenta convenție în conformitate cu articolul XXIII. Amendamentele adoptate nu aduc atingere principiilor de recunoaștere transparentă, echitabilă, într-un timp rezonabil și nediscriminatorie menționate în prezenta convenție.

13. Secretariatul Conferinței este asigurat de directorul general al UNESCO. Secretariatul pregătește documentația Conferinței, elaborează ordinea de zi pentru reuniuni și supraveghează executarea deciziilor sale.

SECȚIUNEA VI

Clauze finale

ARTICOLUL XVI

Ratificarea, acceptarea sau aprobarea de către statele membre

1. Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării de către statele membre ale UNESCO și de Sfântul Scaun în conformitate cu procedurile lor constituționale și legislative specifice.

2. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare se depun la directorul general al UNESCO.

ARTICOLUL XVII

Aderarea

1. Prezenta convenție este deschisă aderării oricărui stat care nu este membru UNESCO, dar care este membru al Națiunilor Unite și care este invitat de Conferința generală UNESCO să adere la convenție.

2. Prezenta convenție este de asemenea deschisă aderării unor teritorii care beneficiază de o autonomie internă deplin recunoscută ca atare de către Organizația Națiunilor Unite, dar care nu au deplină independență în conformitate cu Rezoluția 1514 (XV) a Adunării Generale și care au competența în chestiunile reglementate de prezenta convenție, inclusiv competența de a încheia tratate cu privire la astfel de domenii.

3. Instrumentele de aderare sunt depuse la directorul general al UNESCO.

ARTICOLUL XVIII

Intrarea în vigoare

1. Prezenta convenție intră în vigoare la trei luni de la data depunerii celui de-al douăzecilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, dar numai în ceea ce privește statele părți care au depus instrumentele respective de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la sau înainte de această dată.

2. Prezenta convenție intră în vigoare cu privire la orice alt stat parte la 3 luni după depunerea de către acesta a instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

ARTICOLUL XIX

Relația dintre statele părți la prezenta convenție și părțile la convențiile regionale de recunoaștere și la alte tratate

1. Ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea la oricare dintre convențiile regionale de recunoaștere nu reprezintă o condiție necesară pentru ratificarea, acceptarea, aprobarea sau aderarea la prezenta convenție.

2. Statele părți la prezenta convenție:

(a) încurajează sprijinul reciproc între prezenta convenție și celelalte tratate la care sunt părți, în special convențiile regionale de recunoaștere; și

(b) au în vedere dispozițiile relevante din prezenta convenție atunci când interpretează și aplică convențiile regionale de recunoaștere la care sunt părți sau când își asumă alte obligații internaționale.

3. Nicio dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca modificând drepturile și obligațiile statelor părți în numele convențiilor regionale de recunoaștere și oricăror altor tratate la care sunt părți.

4. Pentru a asigura o interacțiune coerentă între prezenta convenție, convențiile regionale de recunoaștere, orice alte acorduri bilaterale sau multilaterale relevante și orice alt/altă tratat sau convenție existent(ă) sau viitor/viitoare la care un stat parte poate fi sau poate deveni parte, nicio dispoziție din prezenta convenție nu poate fi considerată ca derogând de la dispozițiile mai favorabile recunoașterii, în special de la dispozițiile privind centrele naționale de informare, rețelele și diferențele substanțiale.

ARTICOLUL XX

Sisteme constituționale federale sau neunitare

Recunoscând că acordurile internaționale sunt în mod egal obligatorii pentru statele părți, indiferent de sistemele lor constituționale, următoarele dispoziții se aplică statelor părți care au un sistem constituțional federal sau neunitar:

(a) în ceea ce privește dispozițiile prezentei convenții, a căror aplicare este de competența puterii legislative federale sau centrale, obligațiile guvernului federal sau central vor fi aceleași ca pentru acele state părți care nu sunt state federale;

(b) în ceea ce privește dispozițiile convenției, a căror aplicare este de competența unităților teritoriale ale unui stat parte, cum ar fi provinciile, statele, județele sau cantoanele care nu sunt obligate, în virtutea sistemului constituțional al federației, să ia măsuri legislative, guvernul federal va aduce respectivele dispoziții, dacă este necesar, la cunoștința autorităților competente din unitățile teritoriale, cu avizul favorabil pentru adoptarea lor.

ARTICOLUL XXI

Denunțarea

1. Orice stat parte poate denunța, în orice moment, prezenta convenție.

2. Denunțarea este notificată printr-un instrument depus în scris la directorul general al UNESCO.

3. Denunțarea produce efecte la 12 luni de la primirea instrumentului pentru denunțare. Nu va afecta în niciun fel obligațiile care decurg din prezenta convenție de care statul parte care denunță convenția este ținut până la data la care are loc retragerea efectivă.

4. Denunțarea prezentei convenții nu va avea niciun impact cu privire la:

- (a) deciziile de recunoaștere luate (anterior) în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții;
- (b) evaluările în curs în vederea recunoașterii în conformitate cu prezenta convenție.

ARTICOLUL XXII

Funcțiile depozitarului

Directorul general al UNESCO, ca depozitar al prezentei convenții, informează statele membre ale organizației, statele care nu sunt membre ale organizației menționate la articolul XVII, precum și Organizația Națiunilor Unite cu privire la:

- (a) depunerea tuturor instrumentelor de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare prevăzute la articolele XVI și XVII;
- (b) denunțările prevăzute la articolul XXI;
- (c) amendamentele aduse convenției, adoptate în conformitate cu articolul XXIII, și data propusă pentru intrarea în vigoare în conformitate cu articolul XXIII.

ARTICOLUL XXIII

Amendamente

1. Orice stat parte la prezenta convenție poate, printr-o comunicare scrisă adresată directorului general al UNESCO, să propună amendamente la prezenta convenție. Directorul general va circula o astfel de comunicare către toate statele părți. Dacă în termen de 6 luni de la data expedierii comunicării nu mai puțin de jumătate dintre statele părți la convenție răspund favorabil cererii, directorul general va prezenta această propunere la următoarea sesiune a Conferinței interguvernamentale a statelor părți pentru dezbateri și eventuala adoptare.

2. Amendamentele sunt adoptate cu o majoritate de două treimi din statele părți prezente și care votează.

3. Odată adoptate, amendamentele la prezenta convenție sunt prezentate statelor părți pentru ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

4. Pentru statele părți care au ratificat, acceptat, aprobat sau aderat la acestea, amendamentele la prezenta convenție intră în vigoare la 3 luni de la depunerea, de două treimi dintre statele părți, a instrumentelor menționate la alineatul 3 din prezentul articol.

Ulterior, pentru fiecare stat parte care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la un amendament, respectivul amendament intră în vigoare la 3 luni de la data la care statul parte și-a depus instrumentul de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

5. Un stat care devine parte la prezenta convenție după intrarea în vigoare a amendamentelor în conformitate cu alineatul 4 din prezentul articol, în absența exprimării unei intenții diferite, se consideră a fi:

- (a) un stat parte la prezenta convenție astfel cum a fost revizuită; și
- (b) un stat parte la prezenta convenție care nu a fost revizuită, în raport cu orice stat parte care nu este obligat de aceste amendamente.

ARTICOLUL XXIV

Înregistrarea la Organizația Națiunilor Unite

În conformitate cu articolul 102 din Carta Organizației Națiunilor Unite, prezenta convenție va fi înregistrată la Secretariatul Națiunilor Unite, la cererea directorului general al UNESCO.

ARTICOLUL XXV

Texte autentice

Această convenție a fost redactată în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă, toate cele șase texte fiind egal autentice.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

pentru promulgarea Legii privind acceptarea Convenției globale pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior, adoptată la Paris la 25 noiembrie 2019

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind acceptarea Convenției globale pentru recunoașterea calificărilor din învățământul superior, adoptată la Paris la 25 noiembrie 2019, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 18 iunie 2021.
Nr. 705.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 219**

din 30 martie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (4)
din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în redactarea anterioară
modificării acestora prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004
privind Consiliul Superior al Magistraturii**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Mirela Daniela Tănase în Dosarul nr. 2.231/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.618D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Inspekția Judiciară a depus la dosar note scrise prin care solicită judecarea în lipsă și respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată, în esență, că aspectele esențiale ale procedurii disciplinare în cazul magistraților sunt prevăzute în Legea nr. 317/2004, care reglementează în detaliu atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii și ale Inspekției Judiciare în cadrul răspunderii disciplinare a magistraților, precum și etapele procedurii disciplinare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.231/1/2017/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 65 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurenta-pârâtă Mirela Daniela Tănase, procuror, în cadrul acțiunii având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Hotărârii nr. 6P din 26 mai 2017 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori în materie disciplinară, prin care s-a admis în parte acțiunea disciplinară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 134 alin. (2) din Constituție, deoarece legiuitorul are obligația de a reglementa prin lege organică procedura răspunderii disciplinare a magistratului, începând cu actul de sesizare și până la pronunțarea Consiliului Superior al Magistraturii. Însă, în aplicarea prevederilor de lege criticate, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat Hotărârea nr. 1.027 din 15 noiembrie 2012 pentru aprobarea Regulamentului privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspekție de către Inspekția Judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 29 noiembrie 2012, norme care însă nu se regăsesc, așa cum ar fi fost firesc, în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează statutul magistratului, respectiv răspunderea disciplinară. Fiind evident că noțiunea „lucrări de inspekție” include lucrările necesare pentru exercitarea acțiunii disciplinare, se susține că legiuitorul a încălcat prevederile constituționale invocate. Legea nr. 303/2004 reglementează răspunderea magistraților în titlul IV, stabilind faptele care constituie abateri disciplinare, formele de vinovăție, sancțiunile care se pot aplica magistraților și organul care aplică sancțiunile — Consiliul Superior al Magistraturii.

6. Se mai susține că, delegând atributul de stabilire a procedurii de sancționare, legiuitorul a încălcat și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat (prin delegarea unei competențe ce aparține în exclusivitate legiuitorului către o altă autoritate), precum și dispozițiile art. 1 alin. (5), în componenta sa referitoare la previzibilitatea legii. În acest sens, instanța de contencios constituțional a sancționat deja în jurisprudența sa delegarea de reglementare dată prin lege către alte autorități decât cele legiuitoare în chestiuni privind statutul acestora, cu referire specială la reglementarea procedurii și sancționării și la evaluarea performanțelor profesionale, sens în care se invocă deciziile nr. 392 din 2 iulie 2014, nr. 803 din 24 noiembrie 2015 și nr. 109 din 8 martie 2018.

7. Autoarea excepției de neconstituționalitate mai arată că Legea nr. 317/2004 conține mai multe norme referitoare la procedura sancționării judecătorilor și procurorilor, dar aceste norme nu sunt cuprinse în Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ci în Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Dar, dincolo de această chestiune ce ține de tehnica legislativă, cu un anumit impact asupra calității legii, se susține că normele sunt incomplete, deoarece nu reglementează: reguli esențiale privind dreptul la apărare în cursul cercetării disciplinare; eventuale căi de atac împotriva

actelor de începere a cercetării disciplinare, deși consecința este gravă, deoarece îl îndepărtează pe judecător/procuror de la activitatea sa de bază și îi produc preocupări noi; modalitățile de rezolvare a situațiilor de incompatibilitate sau de lipsă de părtinire a inspectorilor judiciari; sancțiunea actelor de cercetare disciplinară efectuate cu încălcarea procedurii. În concluzie, completarea normelor din lege cu norme regulamentare care să acopere aspectele enunțate este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și ale art. 134 alin. (2) din Constituție.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și-a exprimat opinia în sensul constituționalității dispozițiilor de lege criticate, considerând că acestea conferă Plenului Consiliului Superior al Magistraturii atribuția de a reglementa numai activitatea cu caracter administrativ desfășurată la nivelul Inspecției Judiciare, în timp ce procedura răspunderii disciplinare este reglementată prin Legea nr. 317/2004, cu respectarea dispozițiilor art. 134 alin. (2) din Constituție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum este menționat în încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 65 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, care, la data ridicării excepției, aveau următorul cuprins: „*Normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție se aprobă, la propunerea inspectorului-șef, prin regulament adoptat prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*” Ulterior sesizării Curții Constituționale, textul de lege criticat a fost modificat prin art. I pct. 70 din Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 octombrie 2018, având în prezent următorul cuprins: „*Normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție se aprobă de către inspectorul-șef, prin regulament.*” Întrucât în cauză sunt aplicabile însă prevederile de lege criticate în redactarea anterioară, care stabileau că normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție se aprobă prin regulament adoptat prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor art. 65 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 234/2018.

13. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și principiul legalității și al supremației Constituției și art. 134 alin. (2) privind rolul Consiliului Superior al Magistraturii, de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că statutul judecătorilor și procurorilor este reglementat la nivel constituțional în art. 125 — pentru judecători și în art. 132 — pentru procurori, dispoziții care fac parte din titlul III *Autoritățile publice*, cap. VI *Autoritatea judecătorească*, iar la nivel infraconstituțional este reglementat prin Legea nr. 303/2004, care conține dispoziții specifice referitoare la incompatibilități și interdicții, cariera judecătorilor și procurorilor, drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor, precum și răspunderea acestora.

15. În jurisprudența sa, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că reglementarea statutului judecătorilor și procurorilor trebuie să se realizeze prin lege organică (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 3 august 2016, Decizia nr. 588 din 21 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 20 octombrie 2017, paragraful 23, Decizia nr. 121 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 9 iunie 2020, paragraful 17, sau Decizia nr. 454 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 24 iulie 2020, paragrafele nr. 25 și 28).

16. De asemenea, Curtea a stabilit că statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragraful 19). În același sens, prin Decizia nr. 121 din 10 martie 2020, precitată, paragrafele 17 și 28, Curtea a reținut că elementele esențiale referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă al magistraților trebuie reglementate prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție.

17. Ținând cont de jurisprudența sa constantă, Curtea constată că, întrucât regulile privind răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor țin de executarea raportului de muncă al magistraților, putându-se ajunge chiar la încetarea raportului de muncă, elementele esențiale referitoare la răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor trebuie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice acestei proceduri să fie explicate și detaliate prin act administrativ cu caracter normativ.

18. În ceea ce privește răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, atât prin Legea nr. 303/2004, cât și prin Legea nr. 317/2004, legiuitorul a instituit reguli și proceduri speciale, norme ce țin de specificul statutului judecătorilor și procurorilor. Specificul reglementării procedurii disciplinare aplicabile judecătorilor și procurorilor este dat de existența Consiliului Superior al Magistraturii, care, potrivit art. 133 alin. (1) din Legea fundamentală, are rolul de garant al independenței justiției, iar, potrivit art. 134 alin. (2), îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor.

19. Astfel, Legea nr. 303/2004 reglementează în titlul IV — *Răspunderea judecătorilor și procurorilor* atât norme privind răspunderea civilă și penală, cât și norme referitoare la răspunderea disciplinară. Capitolul II — *Răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor* al acestui titlu stabilește în art. 99 abaterile disciplinare, în art. 100 prevede sancțiunile disciplinare care se pot aplica judecătorilor și procurorilor, proporțional cu gravitatea abaterilor, iar în art. 101 prevede că sancțiunile disciplinare se aplică de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile legii sale organice.

20. Legea nr. 317/2004 reglementează în capitolul IV — *Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii* secțiunea a 4-a — *Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților* reguli privind acțiunea disciplinară, după cum urmează: acțiunea disciplinară în cazul judecătorilor se exercită de Inspecția Judiciară, prin inspectorul judiciar, de ministrul justiției sau de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar în cazul procurorilor se exercită de Inspecția Judiciară, prin inspectorul judiciar, de ministrul justiției sau de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție [art. 44 alin. (3)—(5), în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018]; este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare prealabile de către Inspecția Judiciară [art. 44 alin. (6), în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018].

21. Așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 611 din 17 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.196 din 9 decembrie 2020, procedura stabilirii răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor prevăzută de Legea nr. 317/2004 comportă mai multe etape. Astfel, procedura debutează cu o sesizare privitoare la posibila săvârșire de către un judecător sau procuror a unei abateri disciplinare, sesizare care se poate realiza din oficiu de către Inspecția Judiciară sau poate fi formulată de orice persoană interesată [art. 45 alin. (2), în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018]. Urmează apoi efectuarea unor verificări prealabile cu privire la aspectele semnalate prin sesizare, a căror finalitate este aceea de a determina dacă există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare [art. 45 alin. (3)]. În acest scop, inspectorii judiciari pot solicita, în condițiile legii, inclusiv conducătorilor instanțelor sau parchetelor, orice informații, date, documente sau pot face orice verificări pe care le consideră necesare [art. 73 alin. (4)]. La finalul acestor verificări sunt posibile trei ipoteze, după cum urmează: (i) dacă se constată că sesizarea nu este semnată, nu conține datele de identificare ale autorului sau indicii concrete cu privire la situația de fapt care a determinat sesizarea, aceasta se clasează și se comunică răspuns în acest sens [art. 47 alin. (1) lit. b), în forma anterioară modificării prin Legea nr. 234/2018]; (ii) dacă, în urma verificărilor prealabile, se constată că nu există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, sesizarea se clasează, iar rezultatul se comunică direct persoanei care a formulat sesizarea și persoanei vizate de sesizare [art. 45 alin. (4) lit. b), în forma anterioară modificării prin Legea nr. 234/2018]; (iii) în cazul în care, în urma verificărilor prealabile, se constată că există indiciile săvârșirii unei abateri disciplinare, inspectorul judiciar dispune, prin rezoluție, începerea cercetării disciplinare [art. 45 alin. (5) lit. c), în forma anterioară modificării prin Legea nr. 234/2018]. Această a treia ipoteză marchează debutul cercetării disciplinare, în cadrul căreia se stabilesc faptele și urmările lor, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și

orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției magistratului cu privire la care se desfășoară procedura disciplinară [art. 46 alin. (1), în forma anterioară modificării prin Legea nr. 234/2018]. Soluțiile la care se poate ajunge în urma cercetării disciplinare sunt fie admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii [art. 47 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004, anterior modificării prin Legea nr. 234/2018], fie respingerea sesizării, în cazul în care se constată, în urma efectuării cercetării disciplinare, că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii [art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004, anterior modificării prin Legea nr. 234/2018]. Așadar, cercetarea disciplinară se finalizează cu exercitarea acțiunii disciplinare, asupra căreia se va pronunța apoi secția pentru judecători sau, după caz, pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, care va aprecia cu privire la săvârșirea unei abateri disciplinare și aplicarea unei sancțiuni corespunzătoare gravității acesteia [art. 49 alin. (6) din Legea nr. 317/2004, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018]. În soluționarea acțiunii disciplinare în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, se citează în mod obligatoriu, ca părți, atât judecătorul sau procurorul împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară, cât și Inspecția Judiciară ori, după caz, ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție [art. 49 alin. (1) din Legea nr. 317/2004]. Acțiunea disciplinară este susținută în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de către inspectorul judiciar care a exercitat-o [art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004]. Părțile au dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe [art. 49 alin. (4) din Legea nr. 317/2004]. Hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară pot fi atacate cu recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători [art. 51 alin. (3)]. Hotărârea pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători este definitivă [art. 51 alin. (5)].

22. Având în vedere toate aceste reglementări, Curtea constată că elementele esențiale referitoare la răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor sunt prevăzute prin lege organică — Legea nr. 303/2004 și Legea nr. 317/2004.

23. Autoarea excepției susține însă că regulile esențiale ale cercetării disciplinare nu ar fi reglementate prin lege organică, ci prin regulament adoptat prin hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum prevăd dispozițiile criticate. Referitor la această susținere, Curtea constată că cercetarea disciplinară este o etapă a procedurii disciplinare și este efectuată de Inspecția Judiciară, structură cu personalitate juridică în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Potrivit art. 65 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, Inspecția Judiciară acționează potrivit principiului independenței operaționale în raport cu Consiliul Superior al Magistraturii, instanțele judecătorești, parchetele de pe lângă acestea și în relația cu celelalte autorități publice, exercitându-și atribuțiile de analiză, verificare și control în domeniile specifice de activitate, în temeiul legii și pentru asigurarea respectării acesteia. Astfel, art. 74 alin. (1) din aceeași lege prevede atribuțiile inspectorilor judiciari care, în materie disciplinară, dispun și efectuează cercetarea disciplinară în vederea exercitării acțiunii disciplinare față de judecători, procurori, inclusiv față de cei care sunt membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, precum și față de

magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție și verifică sesizările adresate Inspecției Judiciare sau se sesizează din oficiu în legătură cu activitatea sau conduita necorespunzătoare a judecătorilor, procurorilor, inclusiv a celor care sunt membri ai Consiliului Superior al Magistraturii și a magistraților-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, ori în legătură cu încălcarea obligațiilor profesionale ale acestora.

24. Totodată, Curtea observă că art. 46 din Legea nr. 317/2004, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018, stabilește regulile esențiale ale desfășurării cercetării disciplinare — ca etapă a procedurii disciplinare, după cum urmează: în cadrul cercetării disciplinare se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției; ascultarea celui în cauză și verificarea apărărilor judecătorului sau procurorului cercetat sunt obligatorii; refuzul judecătorului sau al procurorului cercetat de a face declarații ori de a se prezenta la cercetări se constată prin proces-verbal și nu împiedică încheierea cercetării; judecătorul sau procurorul cercetat are dreptul să cunoască toate actele cercetării și să solicite probe în apărare [art. 46 alin. (1)]; cercetarea disciplinară se desfășoară cu respectarea dispozițiilor legale referitoare la informațiile clasificate și la protecția datelor cu caracter personal [art. 46 alin. (2)]; cercetarea disciplinară se suspendă atunci când împotriva judecătorului sau procurorului cercetat s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru aceeași faptă [art. 46 alin. (3)]; organul de urmărire penală este obligat să comunice Consiliului Superior al Magistraturii și Inspecției Judiciare, într-un termen rezonabil, actul prin care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale [art. 46 alin. (4)]; suspendarea cercetării disciplinare se dispune de inspectorul judiciar prin rezoluție și operează până când soluția pronunțată în cauza care a motivat suspendarea a devenit definitivă [art. 46 alin. (5)]; cercetarea prealabilă se efectuează în termen de 60 de zile de la data dispunerii acesteia, cu excepția situației în care intervine suspendarea. Cercetarea disciplinară se poate prelungi cu cel mult 30 de zile, dacă există motive întemeiate care justifică această măsură [art. 46 alin. (6)]; acțiunea disciplinară poate fi exercitată în termen de 30 de zile de la finalizarea cercetării disciplinare, dar nu mai târziu de 2 ani de la data la care fapta a fost săvârșită [art. 46 alin. (7)]. De asemenea, art. 47 din Legea nr. 317/2004, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018, prevede că inspectorul judiciar stabilește soluțiile cu privire la cercetarea disciplinară (admiterea sesizării sau respingerea sesizării), prin rezoluție scrisă și motivată, și prevede că rezoluția de respingere a sesizării poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile.

25. Prin Regulamentul din 15 noiembrie 2012 privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.027/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 802 din 29 noiembrie 2012 (denumit în continuare *Regulament*), a fost detaliată procedura de soluționare a sesizărilor privind activitatea și conduita judecătorilor, procurorilor și a magistraților-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție (capitolul II). Astfel în secțiunea 1 — *Procedura efectuării verificărilor prealabile*, Regulamentul prevede modalitățile de sesizare a Inspecției Judiciare (art. 10),

reguli privind desemnarea inspectorilor judiciari (art. 11), reguli referitoare la desfășurarea verificărilor prealabile (art. 12—14) și dispoziții privind finalizarea verificărilor prealabile (art. 15—23). În secțiunea a 2-a — *Cercetarea disciplinară*, Regulamentul prevede dispoziții generale (art. 24 și 25), reguli privind procedura cercetării disciplinare (art. 26—30) și dispoziții privind finalizarea cercetării disciplinare (art. 31—37).

26. Din analiza prevederilor cuprinse în *Regulament*, Curtea reține că acesta detaliază normele procedurale și explicitează modul de efectuare a lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, neputându-se susține că aspectele esențiale ale procedurii disciplinare sunt prevăzute în *Regulament*, iar nu în lege. Printre normele procedurale referitoare la lucrările de inspecție, norme cuprinse în *Regulament*, se află invitarea magistratului față de care s-a dispus începerea cercetării disciplinare [art. 26 alin. (1)], căruia i se pune la dispoziție dosarul cuprinzând probele administrate în cursul verificărilor prealabile, după care este ascultat [art. 29 alin. (1) și (2)], iar apoi inspectorul judiciar sau echipa de inspectori judiciari procedează la verificarea apărărilor și la administrarea probelor solicitate în apărare [art. 30 alin. (1)]. După administrarea tuturor probelor, inspectorul judiciar sau echipa de inspectori judiciari prezintă persoanei cercetate toate probele administrate în cursul efectuării cercetării disciplinare, aspect care este consemnat în procesul-verbal de efectuare a cercetării disciplinare, iar persoana cercetată poate formula obiecții [art. 30 alin. (7) și (8)]. La finalizarea cercetării disciplinare se întocmește un proces-verbal de efectuare a cercetării disciplinare, în care se menționează toate activitățile realizate pe parcursul cercetării disciplinare, precum și orice alte aspecte relevante pentru modalitatea de desfășurare a procedurii [art. 31 alin. (1) din *Regulament*]. Prin rezoluție, inspectorul judiciar sau, după caz, echipa de inspectori judiciari dispune una dintre următoarele soluții: a) admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii; b) respingerea sesizării, în cazul în care se constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea acțiunii disciplinare (art. 32 și 33). Aceste rezoluții sunt supuse avizării de către directorul de direcție și confirmării de către inspectorul-șef [art. 33 alin. (3)]. Rezoluția de admitere a sesizării, confirmată de inspectorul-șef, precum și rezoluția emisă de inspectorul-șef se comunică magistratului cercetat și se înaintează secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii (art. 34). Rezoluția de respingere a sesizării, confirmată de inspectorul-șef, precum și rezoluția emisă de inspectorul-șef se comunică persoanei care a formulat sesizarea, magistratului vizat și, după caz, instituțiilor care au transmis sesizarea, prin adresă semnată de inspectorul-șef (art. 35). Rezoluțiile de respingere a sesizării prevăzute de art. 35 pot fi contestate de persoana care a făcut sesizarea, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea unei proceduri prealabile, la Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București [art. 36 alin. (1)].

27. Din analiza comparativă a normelor privind răspunderea disciplinară a magistraților cuprinse în legea organică (Legea nr. 303/2004 și Legea nr. 317/2004) și în *Regulament*, Curtea constată că elementele esențiale ale răspunderii judecătorilor și procurorilor sunt prevăzute în legea organică (atât în Legea nr. 303/2004, cât și în Legea nr. 317/2004), în deplină concordanță cu dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. I) și ale art. 134 alin. (2) din Constituție. Faptul că normele privind efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară sunt stabilite

printr-un regulament aprobat de Consiliul Superior al Magistraturii — act cu caracter administrativ inferior legii organice — nu contravine dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție.

28. În final, Curtea constată că nu se poate reține nici critica raportată la dispozițiile art. 134 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor. Faptul că textul criticat prevede că normele pentru efectuarea lucrărilor de

inspecție se aprobă prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii nu afectează competența acestuia de a aplica sancțiunile disciplinare corespunzătoare abaterilor săvârșite, conform procedurii stabilite de Legea nr. 317/2004. De altfel, împotriva hotărârii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se poate face recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, iar aceasta se poate pronunța atât asupra legalității, cât și a temeiniciei sancțiunii aplicate, putând chiar schimba în tot sau în parte hotărârea Consiliului.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mirela Daniela Tănase în Dosarul nr. 2.231/1/2017/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și constată că dispozițiile art. 65 alin. (4) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, în redactarea anterioară modificării acestora prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 martie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea Legii nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale

Având în vedere consecințele negative asupra angajatorilor care au avut activitățile întrerupte sau reduse ca urmare a pandemiei de COVID-19 și a instituirii stării de urgență și/sau a stării de alertă, situații care au condus la declanșarea procedurilor de insolvență, aceștia fiind astfel în imposibilitatea de a realiza venituri care să permită continuarea raporturilor de muncă și plata salariilor, luând în considerare necesitatea intensificării în acest context a măsurilor de sprijinire a angajatorilor aflați în insolvență și a salariaților, inclusiv prin promovarea urgentă de soluții legislative menite să asigure o protecție socială sporită salariaților angajatorilor în insolvență,

întrucât dispozițiile Legii nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu modificările ulterioare, asigură în prezent suportarea drepturilor salariale și a altor drepturi bănești stabilite în contractele individuale de muncă și/sau în contractele colective de muncă încheiate de salariați cu angajatorii împotriva cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive de deschidere a procedurii insolvenței numai pe o perioadă de 4 luni calendaristice și în limita unui plafon de 4 salarii medii brute pe economie pentru fiecare salariat,

în considerarea faptului că întârzierea implementării unor noi reglementări cu impact social la nivel național poate conduce la creșterea ratei șomajului la nivel național, precum și la apariția unor conflicte între salariați și angajatorii aflați în procedură de insolvență, de notorietate fiind incidentele petrecute în cursul lunii februarie 2021 cu minerii din cadrul Societății Complexul Energetic Hunedoara — S.A.,

ținând cont de faptul că aceste elemente vizează interesele generale ale salariaților și constituie situații de urgență a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 mai 2006, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 14, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — (1) Suma totală a creanțelor salariale suportate din Fondul de garantare nu poate depăși cuantumul a 5 salarii medii brute pe economie pentru fiecare salariat.”

2. La articolul 15, alineatele (1) și (3) vor avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Creanțele salariale prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a) și c)—e) reprezintă drepturi salariale și alte drepturi bănești datorate și neplătite salariatului la data și, după caz, în tranșele prevăzute în contractul individual de muncă și/sau contractul colectiv de muncă, asupra cărora nu a intervenit prescripția dreptului la acțiune, și se suportă pentru o perioadă de 5 luni consecutive.

.....

(3) O altă solicitare privind plata creanțelor salariale poate fi făcută numai dacă perioada prevăzută la alin. (2) este mai mică de 5 luni.”

Art. II. — Cererile prevăzute la art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu modificările ulterioare, depuse anterior datei intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare la momentul depunerii acestora.

Art. III. — În termen de 5 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Guvernul va modifica, în mod corespunzător, Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.850/2006, cu modificările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
p. Ministrul muncii și protecției sociale,
Mihnea-Claudiu Drumea,
secretar de stat

București, 16 iunie 2021.
Nr. 53.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**

privind înscrierea unui bun imobil în inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului, darea acestuia în administrarea Autorității Naționale Fitosanitare din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și declararea lui ca bun de interes public național

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, precum și al art. 288, 293 și 299 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă înscrierea în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și darea în administrarea Autorității Naționale Fitosanitare a imobilului având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, declarând-se bun de interes public național.

Art. 2. — Imobilul prevăzut la art. 1 este destinat sediului structurii teritoriale județene Bihor a Autorității Naționale Fitosanitare.

Art. 3. — Predarea-preluarea bunului prevăzut la art. 1 se face prin protocol încheiat între Autoritatea Națională

Fitosanitară și municipiul Oradea, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Nechita-Adrian Oros
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 9 iunie 2021.
Nr. 642.

DATELE DE IDENTIFICARE
ale imobilului care se înscrie în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public
al statului și se dă în administrarea Autorității Naționale Fitosanitare (CUI 34334188)
din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea bunului imobil	Descrierea tehnică	Vecinătăți	Adresa bunului imobil	Anul dobândirii	Valoarea de inventar — lei —
*)	8.29.08	Sediul Oficiului Fitosanitar Bihor	Suprafață construită = 230 mp Suprafața desfășurată = 550 mp Regim de înălțime = P + 1 Suprafață teren = 367 mp CF = 202429	N — școală S — str. Ion Bogdan E — școală V — str. I. P. Pincio	Județul Bihor, municipiul Oradea, str. Ion Bogdan nr. 13 B	2020	1.575.900

*) Nr. MFP se acordă la înscrierea imobilului în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
 e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

